

Lovforslaget fastsætter ikke som Arbejdsløshedsloven lovhjemlede Regler for hverken Afkontrolering af de arbejdsløse eller Regler for Understøttelsernes Bortfald under Strejker eller Lockouter m. v., men Forholdet vil efter dette Lovforslags Vedtagelse være, at disse offentlige Understøttelser ogsaa vilde kunne udbetales under en Arbejdskamp, såaledes at det offentlige Penge vilde kunne komme til at virke som Strejkekasser til Aflastning af Fagforeningernes Strejkekasser.

Hvad Understøttelsernes Størrelse angaar, da er Forholdet dette, at der i København og i de fleste Kommuner, hvad angaar de daarligst stillede, som Arbejdsmændene og de kvindelige Forsørgere, neppe normalt vil blive udbetalt mere i Understøttelse til den enkelte, end der nu udbetales gennem Hjælpekassen.

I København, hvor Nøden vel nok er størst, er, efter hvad der oplystes fra Udvalget af Medlemmer af Deputationen fra de samvirkende Fagforbund, det normale, at Københavns Hjælpekasse udbetaler 18 Kr. til Familieforsørgere og 10 $\frac{1}{2}$ Kr. til enligt stillede, foruden i ganske særlige Tilfælde efter langvarig Arbejdsløshed Hjælp til Husleje og Beklædning. Efter Lovforslaget er Kommunerne ikke pligtige til at yde Understøttelse, men berettigede dertil, og såaledes begrænset, at den ugentlige Hjælp ikke kan overstige den Understøttelse, som den paagældende vilde kunne kræve af Arbejdsløsheds-kassen, og såaledes at Understøttelsen ikke kan ydes i mere end 70 Dage. Da nu f. Eks. Arbejdsmændenes Arbejdsløshedsunderstøttelse udgør 18 Kr. pr. Uge for gifte, altsaa det samme som Hjælpekasseunderstøttelsen, og de kvindelige Arbejders kun 17 Kr. 50 Ø., altsaa 50 Ø. mindre for de kvindelige Familieforsørgere, samt mange Arbejdsløsheds-kasser, navnlig for Medlemmer med lille Anciennetet kun giver fra 14 Kr. og opefter, selv for Familieforsørgere, vil det ses, at Regeringsforslaget for de vanskeligst stillede ikke byder mere, snarere mindre end Hjælpekassen. Forholdet er da ogsaa dette, at Lovforslagets Virkning i ikke ringe Grad

først og fremmest vil blive den, at der vel kan fremkomme en Aflastning af Kommunernes Hjælpekasseudgifter paa Statens Bekostning, et Forhold, der snarere burde have været ordnet ved den lige vedtagne Lov om Tilskud til Hjælpekasserne, men mindre den, at der kan ydes de saa ulykkeligt stillede arbejdsløse større gennemsnitlige Understøttelser, end der ydes efter gældende Lov.

Af Bilagene Nr. 4 og 3 vil det i øvrigt fremgaa til Belysning af Arbejdsløshedens og Trangens Omfang, at Antallet af Henvendelser til Hjælpekassen i København i Aar kun har været gennemsnitlig ca. 10 pCt. større end i Fjor, for de seneste Maaneder dog ca. 15 pCt. større, og at Arbejdsløsheden blandt de forskellige Kassers Medlemmer ikke har været større end, at efter de gældende Regler for Bedømmelsen af, om der i et Fag er ekstraordinær Arbejdsløshed, kun 22 Krisekasser kunde have været aabnet, eventuelt 5 tvivlsomme, hvis der havde været Krisekasser i alle Fag. Hertil kommer, at den absolutte Arbejdsledighed i de af dette Aar forløbne Maaneder ligger under et hvilket som helst andet Aars tilsvarende Maaneder siden 1925, ligesom Antallet af arbejdsløse, der har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, kun udgør ca. 16 000 pr. 31. Januar af ca. 70 000 kontrollerede Arbejdsløsheds-kassemedlemmer, altsaa nogle og tyve Procent mod ca. 40—50 pCt. i tidligere Aaringer. Da det maa forventes, at der i Løbet af et Par Maaneder vil blive et betydeligt større Antal arbejdsledige, der har opbrugt deres vedtægtsmæssige Understøttelse, og som da i større Antal end nu vil være henvist til Hjælpekasserne alene og derved falde Kommunerne til Byrde, beklager Flertallet, at Mindretallet ikke for Tiden har villet forhandle paa det af Flertallet fremsatte Grundlag for saa hurtig som muligt at faa oprettet Krisekasser, såaledes at de arbejdsløse kan opnaa en retmæssig Hjælp paa Forsikringsgrundlag og Kommunerne kan blive aflastet for en Del af deres tyngende Byrder til Hjælpekasseudgifter.